

Hoofdstuk een

Rode lap

Alles in de ruimte schreeuwde dat ik er niet thuishoorde. De trap naar beneden was krakkemikkig, de rumoerige toeschouwers stonden schouder aan schouder en de lucht die er hing was een mengeling van zweet, bloed en schimmel. Stemmen vervaagden, terwijl er over en weer nummers en namen werden geroepen. Armen maaiden door elkaar om geld uit te wisselen en er werd druk gebaard door het lawaai heen. Ik baande me een weg door de menigte, vlak achter mijn beste vriendin.

‘Hou je geld in je zak, Abby!’ riep America tegen me. Haar brede glimlach straalde, zelfs in het schemerige licht.

‘Blijf bij me in de buurt! Het zal nog erger worden zodra het eenmaal begint!’ gilde Shepley boven het lawaai uit. America pakte zijn hand en daarna de mijne, terwijl Shepley ons door de mensenmassa leidde.

Het scherpe getetter van een megafoon sneed door de rokerige lucht. Ik schrok van het geluid en sprong op, op zoek naar de bron van de geluidsexplosie. Er stond een man op een houten stoel met een stapel contant geld in zijn ene hand, de megafoon in de andere. Hij hield het plastic tegen zijn lippen.

‘Welkom bij het bloedbad! Als je op zoek bent naar de cursus Economie voor beginners... dan zit je hier goed fout, beste vrienden! Als je op zoek bent naar de Ring, dan is dit jouw mekka! Mijn naam is Adam. Ik bepaal de regels en ik leid het gevecht. Het wedden stopt zodra de tegenstanders op de vloer staan. De vechters worden niet aangeraakt, er wordt geen hulp verleend, er worden geen weddenschappen geruild, en niemand komt de ring binnen. Wie deze regels overtreedt, krijgt een hoop gezeik, wordt eruit gegooid en kan fluiten naar zijn geld! Dit geldt ook voor de dames! Dus, mannen,

gebruik je wijf niet om de boel te omzeilen!’

Shepley schudde zijn hoofd. ‘Jezus, Adam!’ riep hij naar de ceremoniemeester. Hij was het duidelijk niet eens met de woordkeus van zijn vriend.

Mijn hart ging als een gek tekeer. Met mijn roze kasjmier vestje en pareloorbelletjes voelde ik me net een schooljuf aan de kust van Normandië. Ik had America beloofd dat ik alles aan zou kunnen waar we tegenaan zouden lopen, maar nu puntje bij paaltje kwam, voelde ik de drang om me met beide handen aan haar dunne arm vast te klampen. Ze zou me nooit in gevaar brengen, maar nu we ons in een kelder bevonden met zo’n vijftig dronken studenten die uit waren op bloedvergieten en geld, was ik er niet helemaal zeker van of we hier ongedeedd weer uit zouden komen.

Nadat America Shepley bij de introductieweek had leren kennen, ging zij vaak met hem mee naar de geheime gevechten die in de verschillende kelders op de universiteitscampus gehouden werden. Elk evenement werd op een andere plek georganiseerd en werd geheimgehouden tot slechts een uur voor aanvang.

Omdat ik me in wat minder wilde kringen bevond, was ik verbaasd te ontdekken dat er op de campus zo’n ondergrondse scene bestond, maar Shepley wist er al van nog voor hij zich had ingeschreven. Travis, Shepleys kamergenoot en neef, had zijn eerste gevecht al zeven maanden ervoor geleverd. Het gerucht ging dat hij als eerstejaarsstudent de meest dodelijke deelnemer was die Adam had gezien sinds de oprichting van de Ring drie jaar geleden. Nu, aan het begin van zijn tweede jaar, was Travis onverslaanbaar. Travis en Shepley konden van de winst hun huur en rekeningen makkelijk betalen.

Adam bracht de megafoon nogmaals naar zijn mond en het geschreeuw en gedruis escaleerde in een koortsachtig tempo.

‘Vanavond hebben we een nieuwe uitdager! Onze eigen worstelster Marek Young!’

Er volgde gejuich en toen Marek de kelder binnenkwam, ging de menigte uiteen als de Rode Zee. Er werd een cirkelvormige ruimte vrijgemaakt en het publiek begon te fluiten, te jouwen en de mededinger uit te schelden. Hij sprong op en neer, draaide met een

ernstig en gefocust gezicht zijn nek heen en weer. Uit de menigte kwam nu slechts een dof gebrul, en mijn handen schoten naar mijn oren toen er muziek uit de grote speakers aan de andere kant van de ruimte schalde.

‘Onze volgende vechter behoeft eigenlijk geen introductie, maar omdat ik het van hem in mijn broek doe, krijgt hij er toch een! Tril op je benen, kerels, en dames, laat je slipje zakken! Hier is: Travis “Mad Dog” Maddox!’

Het volume explodeerde door de kamer toen Travis in een deur-opening verscheen. Hij maakte zijn entree, zonder T-shirt, ontspannen en onaangedaan. Hij wandelde soepel naar het midden van de ring alsof hij kwam opdagen voor een nieuwe werkdag. Zijn spieren strekten zich uit onder zijn getatoeëerde huid, terwijl hij zijn vuisten tegen Mareks knokkels stootte. Travis boog zich voorover en fluisterde iets in Mareks oor, en de worstelaar had moeite zijn gezicht strak te houden. Marek en Travis stonden met hun tenen tegen elkaar en keken elkaar in de ogen. Mareks gezichtsuitdrukking was moorddadig; Travis keek alsof hij er wel lol in had.

De mannen deden een paar stappen achteruit en Adam gaf het startsein. Marek nam een verdedigende houding aan en Travis ging in de aanval. Toen ik niets meer kon zien, ging ik op mijn tenen staan en wiebelde van links naar rechts om beter zicht te krijgen. Ik schoof door de schreeuwende massa naar voren. Ellebogen porden in mijn zij en schouders ramden op me in, waardoor ik als een balletje in een flipperkast heen en weer stuiterde. Ik kreeg nu de hoofden van de vechters in beeld, dus ik ging nog meer naar voren.

Toen ik eindelijk vooraan stond, greep Marek Travis met zijn stevige armen vast en probeerde hem tegen de grond te krijgen. Toen Marek zich met de beweging mee vooroverboog, ramde Travis zijn knie in Mareks gezicht. Voordat Marek de slag kon verwerken, viel Travis hem aan en liet zijn vuisten keer op keer op Mareks bebloede gezicht terechtkomen.

Vijf vingers plantten zich in mijn arm en ik werd naar achteren getrokken.

‘Waar ben je in godsnaam mee bezig, Abby?’ zei Shepley.

‘Achterin kan ik helemaal niets zien!’ riep ik terug. Ik keerde me

net op tijd om om te zien hoe Marek stevig uithaalde. Travis draaide zich om en even dacht ik dat hij een volgende dreun probeerde te ontwijken, maar hij maakte een volledige cirkel en stootte zijn elleboog boven op Mareks neus. Het bloed spoot over mijn gezicht en besmeurde de voorkant van mijn vest. Marek viel met een plof op de betonnen vloer en even was het helemaal stil in de kelder.

Adam gooide een rood stuk stof op Mareks verslapte lichaam en de menigte ging uit zijn dak. Nogmaals ging het geld van hand tot hand en de gezichtsuitdrukkingen van de toeschouwers waren of zelfvoldaan, of gefrustreerd.

Ik werd met de stroom heen en weer geduwd. America riep mijn naam van ergens achter in de ruimte, maar ik keek gebiologeerd naar het rode spoor dat van mijn borst naar mijn middel liep.

Een paar in zware zwarte laarzen gehulde benen kwamen voor me staan en leidden mijn aandacht af naar de vloer. Mijn blik ging omhoog; een met bloed bespatte spijkerbroek, getrainde buikspieren, een blote, getatoeëerde en bezwete borstkas, en ten slotte een paar warme, bruine ogen. Ik kreeg een duw in mijn rug en Travis greep mijn arm voordat ik om zou vallen.

‘Hé! Blijf van haar af!’ riep Travis boos, terwijl hij iedereen die in mijn buurt kwam wegduwde. Zijn stugge uitdrukking veranderde in een lach toen hij mijn shirt zag. Vervolgens diepte hij mijn gezicht met een handdoek schoon. ‘Sorry, Pigeon.’

Adam klopte op Travis’ achterhoofd. ‘Hop, Mad Dog! Er ligt poen op je te wachten!’

Travis’ ogen lieten de mijne niet los. ‘Verdomd jammer van dat vest. Het staat je namelijk erg goed.’ Een moment later werd hij overspoeld door fans en verdween hij net zo vlug als hij gekomen was.

‘Waar ben je mee bezig, idioot?’ gilde America, terwijl ze aan mijn arm trok.

‘Ik kwam hier toch om een gevecht te zien?’ zei ik lachend.

‘Je had hier eigenlijk helemaal niet moeten zijn, Abby,’ foeterde Shepley.

‘America toch ook niet?’ antwoordde ik.

‘Maar zij probeert tenminste niet in de ring te springen!’ Hij fronste zijn voorhoofd. ‘Laten we gaan.’

America glimlachte naar me en veegde mijn gezicht af. 'Je bent een echte lastpost, Abby. God, wat hou ik toch van je!' Ze sloeg haar arm om me heen en we liepen de trap op, de nacht in.

America ging met mij mee naar mijn kamer en glimlachte spottend naar mijn kamergenoot, Kara. Ik trok onmiddellijk mijn bebloede vest uit en gooide het in de wasmand.

'Getver. Waar ben jij geweest?' vroeg Kara vanuit haar bed.

Ik keek naar America, die haar schouders ophaalde. 'Een bloedneus. Heb je nooit een van Abby's beroemde bloedneuzen meege maakt?'

Kara zette haar bril op en schudde haar hoofd.

'O, dat zul je dan nog wel een keer meemaken.' Ze knipoogde naar me en deed de deur achter zich dicht. Nog geen minuut later ging mijn mobiel. Zoals altijd stuurde America me een sms meteen nadat we elkaar gedag gezegd hadden:

GA BIJ SHEP SLAPEN, ZIE JE MORGEN, KONINGIN VD RING

Ik gluurde naar Kara, die naar me keek alsof mijn neus elk ogenblik kon gaan bloeden.

'Ze maakte maar een grapje,' zei ik.

Kara knikte onverschillig en keek toen naar de rommelige stapel boeken op haar sprei.

'Ik denk dat ik maar ga douchen,' zei ik, naar mijn handdoek en douchespullen grijpend.

'Ik schakel de media wel in,' zei Kara met een uitgestreken gezicht zonder zelfs maar op te kijken.

De volgende dag ging ik lunchen met Shepley en America. Ik was eerst van plan alleen te eten, maar de kantine vulde zich al snel met studenten en alle stoelen om mij heen werden bezet door Shepleys corpsgenoten of leden van het voetbalteam. Sommigen van hen waren ook bij het gevecht geweest, maar niemand had het over mijn akkefietje van gisteravond bij de ring.

'Shep,' riep een stem in het voorbijgaan. Shepley knikte en America en ik draaiden ons allebei om en zagen dat Travis plaatsnam

aan het eind van de tafel. Hij werd vergezeld door twee wulpse nep-blondjes met jaarclub-T-shirts. Eentje zat bij Travis op schoot; de andere zat naast hem en plukte aan zijn shirt.

‘Heb je een teiltje?’ mompelde America. Het blondje op Travis’ schoot draaide zich om naar America.

‘Dat hoorde ik, stoefhoer.’

America pakte haar broodje, smeed het over de tafel, en miste maar net het gezicht van het meisje. Nog voordat ze een woord uit kon brengen, trok Travis zijn knie weg, waardoor ze op de grond tuimelde.

‘Au!’ riep ze en ze keek op naar Travis.

‘America is een vriendin van me. Je moet maar een andere schoot zoeken, Lex.’

‘Travis!’ jammerde ze, terwijl ze opkrabbelde.

Travis richtte zijn aandacht op zijn bord en negeerde haar. Ze keek naar haar zus en snoof. Hand in hand liepen ze weg.

Travis knipoogde naar America en alsof er niets was gebeurd, stak hij nog een hap in zijn mond. Op dat moment zag ik een klein sneetje boven zijn wenkbrauw. Hij wisselde een blik met Shepley en begon toen een gesprek met een van de voetbaljongens tegenover hem.

Hoewel er al mensen van tafel waren gegaan, bleven America, Shepley en ik nog wat hangen om plannen voor het weekend te maken. Travis stond op om weg te gaan, maar bleef toen aan onze kant van de tafel staan.

‘Wat?’ vroeg Shepley hardop, terwijl hij zijn hand tegen zijn oor hield.

Ik probeerde hem zo lang mogelijk te negeren, maar toen ik opkeek, stond Travis me aan te staren.

‘Je kent haar toch, Trav? America’s beste vriendin? Zij was er gisteravond ook bij,’ zei Shepley.

Travis glimlachte naar me met, naar ik aannam, zijn charmantste blik. Hij straalde seks en opstandigheid uit met zijn kortgeschoren bruine haar en getatoeëerde onderarmen. Ik rolde met mijn ogen bij zijn poging mij voor zich in te winnen.

‘Sinds wanneer heb jij een beste vriendin, Mare?’ vroeg Travis.

‘Sinds het derde jaar van de middelbare school,’ antwoordde ze en ze drukte haar lippen op elkaar terwijl ze naar me lachte. ‘Weet je niet meer, Travis, dat je haar vestje hebt verpest?’

Travis glimlachte. ‘Ik verpest een hoop vesten.’

‘Gatver,’ mompelde ik.

Travis draaide de lege stoel naast mij om en ging zitten met zijn armen voor zich uit op de rugleuning. ‘Zo, dus jij bent dat lekkere dier, de *pigeon*?’

‘Nee,’ snauwde ik. ‘Ik heb gewoon een naam.’

Hij leek er lol in te hebben, waardoor ik nog bozer werd.

‘En die is...?’ vroeg hij.

Ik nam een hap van het laatste stukje appel op mijn bord en negeerde hem.

‘Pigeon dus,’ zei hij schouderophalend.

Ik keek even naar America en wendde me tot Travis. ‘Ik probeer te eten.’

Travis nam de uitdaging aan. ‘Ik heet Travis. Travis Maddox.’

Ik rolde met mijn ogen. ‘Ik weet wel wie je bent.’

‘O, is dat zo?’ zei Travis en hij trok zijn gewonde wenkbrauw op.

‘Dat is niet heel moeilijk te raden, hoor, als vijftig dronken mannen je naam roepen.’

Travis ging een beetje rechterop zitten. ‘Heb ik weer.’ Ik rolde nogmaals met mijn ogen en Travis grinnikte. ‘Heb jij een zenuwtrekje of zo?’

‘Een wat?’

‘Een zenuwtrek. Je ogen rollen almaar heen en weer.’ Hij lachte weer toen ik boos naar hem keek. ‘Je hebt trouwens wel een paar fantastische ogen,’ zei hij, slechts een paar centimeter van mijn gezicht af. ‘Welke kleur hebben ze eigenlijk? Grijs?’

Ik keek naar mijn bord en liet de lange slierten van mijn lichtbruine haar als een gordijn tussen ons in hangen. Ik vond het geen fijn gevoel nu hij zo dichtbij was. Ik wilde niet bij al die andere meisjes op de campus horen naar wie hij maar hoefde te kijken om hen te laten blozen. Ik wilde helemaal niet dat hij die uitwerking op mij had.

‘Als je het maar laat, Travis. Ze is als een zus voor me,’ waar-schuwde America.

‘Schatje,’ zei Shepley, ‘zei je nou echt nee tegen hem? Nu komt ze nooit meer van hem af.’

‘Je bent haar type niet,’ zei America ontwijkend.

Travis deed alsof hij beledigd was. ‘Ik ben toch ieders type!’

Ik gluurde naar hem en glimlachte.

‘Ah! Een glimlach. Heb ik toch nog iets goed gedaan,’ zei hij knipogend. ‘Het was leuk je ontmoet te hebben, Pidge.’ Hij liep om de tafel heen en leunde voorover naar America’s oor.

Shepley gooide een patatje naar zijn neef. ‘Haal die lippen uit het oor van mijn vriendin, Trav!’

‘Netwerken! Ik ben aan het netwerken!’ Travis liep achteruit met zijn handen in een verontschuldiging gebaar in de lucht.

Er liepen een paar meisjes giechelend achter hem aan, die hun vingers door hun haar haalden om zijn aandacht te trekken. Hij deed de deur voor hen open en ze kirden van geluk.

America lachte. ‘O jee. Nu heb je het gedaan, Abby.’

‘Wat zei hij?’ vroeg ik, op mijn hoede.

‘Hij wil dat je haar meeneemt naar ons appartement, of niet?’ zei Shepley. America knikte bevestigend en hij schudde zijn hoofd.

‘Je bent een slimme meid, Abby. Ik zeg het je vast van tevoren: als je hierin trapt en daarna boos op hem bent, kun je mij en America niet de schuld geven, oké?’

Ik glimlachte. ‘Ik zal er niet in trappen, Shep. Zie ik er volgens jou soms uit als een van de barbietweeling?’

‘Ze trapt daar toch niet in,’ verzekerde America hem terwijl ze zijn arm aanraakte.

‘Het zou niet de eerste keer zijn, Mare. Weet je wel hoe vaak hij alles voor me heeft verziekt, omdat hij naar bed ging met iemands beste vriendin? Ineens willen ze niet meer met mij uit, omdat ze dan met de vijand in zee zouden gaan. Dus, Abby,’ – hij keek naar me – ‘ga niet tegen Mare zeggen dat ze niet meer bij mij mag komen of met mij uit mag gaan, omdat jij toevallig gevallen bent voor die onzin van Trav. Je bent gewaarschuwd.’

‘Dat is niet nodig, maar ik waardeer je bezorgdheid,’ zei ik. Ik probeerde Shepley met een lach gerust te stellen, maar hij hield koppig vol; zijn pessimisme was groot na jarenlang te zijn gebrand-

merkt door de avonturen van Travis.

America zwaaide toen ze met Shepley wegging en ik naar mijn middagcollege liep. Ik tuurde in de felle zon en greep naar mijn rugzak. De universiteit was precies zoals ik had gehoopt: kleinere klaslokalen, onbekende gezichten. Het was voor mij een nieuw begin; ik kon nu eindelijk ergens lopen zonder het gefluister van mensen te horen die iets van mijn verleden wisten – of dachten te weten. Ik was niet te onderscheiden van de andere naïeve, vlijtige eerstejaarsstudenten op weg naar college. Geen gestaar, geen geroddel, geen medelijden of oordeel. Slechts de illusie van wat ik wilde dat zij zouden zien: een no-nonsense Abby Abernathy in een kasjmier vestje.

Ik zette mijn rugzak op de grond, liet me in mijn stoel vallen en viste mijn laptop uit mijn tas. Ik wilde hem net op de tafel zetten toen Travis in de bank naast me schoof.

‘Geweldig. Kun je mooi ook aantekeningen voor mij maken,’ zei hij. Hij kauwde op zijn pen en lachte op z’n allercharmantst.

Ik wierp hem een verachtende blik toe. ‘Je volgt dit college niet eens.’

‘Echt wel. Ik zit meestal daar,’ zei hij en hij gebaarde met zijn hoofd naar de bovenste rij. Een groepje meisjes staarde naar me en ik zag een lege stoel in het midden.

‘Ik maak geen aantekeningen voor jou,’ zei ik terwijl ik mijn computer opstartte.

Travis zat zo dichtbij dat ik zijn adem op mijn wang kon voelen. ‘Sorry... maar heb ik je op de een of andere manier beledigd?’

Ik zuchtte en schudde mijn hoofd.

‘Wat is dan het probleem?’

Ik hield mijn stem zacht. ‘Ik val niet voor je charmes, ga niet met jou naar bed, dus geef het maar meteen op.’

Er kroop een langzame glimlach over zijn gezicht voordat hij weer iets zei. ‘Ik heb niet gevraagd of je met me naar bed wilt.’ Zijn ogen staarden peinzend naar het plafond. ‘Of wel?’

‘Ik ben geen barbietweeling of een van je fans daar boven,’ zei ik en ik wierp een blik op de meisjes achter ons. ‘Ik ben niet onder de indruk van je tatoeages of je jongensachtige charme of je geforceerde onverschilligheid, dus je kunt ophouden met je zo aan te stellen, oké?’

‘Oké, Pigeon.’ Hij was geheel ongevoelig voor mijn botte toon. ‘Waarom kom je vanavond niet even langs met America?’ Ik lachte spottend bij dit verzoek, maar hij leunde nog meer in mijn richting.

‘Ik probeer je niet te scoren. Ik wil gewoon gezellig wat tijd met elkaar doorbrengen.’

‘Scoren? Hoe krijg jij nou iemand in bed als je op deze manier praat?’

Travis barstte in lachen uit en schudde zijn hoofd. ‘Kom nou maar gewoon. Ik zal niet eens met je flirten, ik zweer het.’

‘Ik zal erover nadenken.’

Professor Chaney kwam binnen en Travis keek nu naar voren. Er stond nog steeds iets van een glimlach op zijn gezicht, waardoor het kuiltje in zijn wang dieper werd. Hoe meer hij lachte, hoe meer ik hem wilde haten, en juist dat maakte het onmogelijk hem te haten.

‘Wie kan mij vertellen welke president een oerlelijke, schele vrouw had?’ vroeg Chaney.

‘Wel opschrijven, hoor,’ fluisterde Travis. ‘Dat vragen ze vast als je gaat solliciteren.’

‘Sst,’ zei ik en ik typte elk woord in mijn computer.

Travis grijnsde en leunde relaxed achterover in zijn stoel. Naarmate het uur vorderde zat hij afwisselend te gapen en leunde hij tegen mijn arm om mee te kijken op mijn beeldscherm. Ik probeerde hem te negeren, maar zijn nabijheid en zijn opgepompte armspieren maakten dat bijna onmogelijk. Hij plukte aan de zwarte leren band om zijn pols tot Chaney ons liet gaan.

Ik haastte me naar buiten en liep naar de hal. Net toen ik er zeker van was op veilige afstand te zijn, stond Travis Maddox weer naast me.

‘Heb je erover nagedacht?’ vroeg hij, terwijl hij zijn zonnebril opzette.

Een slanke brunette ging voor ons staan met grote, hoopvolle ogen. ‘Hé, Travis,’ zei ze vrolijk, met haar haar spelend.

Ik zweeg, deinsde terug voor haar flirterige toon en liep toen met een boog om haar heen. Ik had haar eerder gezien bij het vrouwen-corps in de gemeenschappelijke ruimte. Ze praatte toen veel volwassener en ik vroeg me af waarom zij dacht dat Travis een kinderstem